

Tupodol

Fešáci

K nám jednou přišel cizinec a vtip řek' na pozdrav,
že prej u nás v Tupodole jsme jen tupohlavej dav
a zdejší chytráci si mohou hlavy lámat dál,
nerozluští zázrak, co se v Tupodole stal.

To jednou v létě v Tupodole parna začaly,
Takovejch pětatřicet ve stínu, no vedro zoufalý.
My všichni v báru seděli, tam aspoň chládek byl,
když najednou se přes planiny mráček převalil.

My mraky vážně neberem, nás vždycky otráví,
pár kapek deště přinesou a prachu záplavy.
Však tentokrát sis řekli ale všichni chlapíci:
Ten mrak nám říká, že je čas na další sklenici.

Když pití došlo, po sále jsme všichni bloudili
a kolem celý putyky jak stíny opilí,
střihači pili benzín, no zkrátka bylo všelijak,
jak farmáři a já jsme táhli na nejbližší vlak.

A jen jsme z města vypadli, tak hned jsme byli fit.
Tam pod tím mrakem musels bud'to umřít nebo pít.
Teď už je tam bezpečno, já vrátím se tam rád,
ten mrak se totiž odstěhoval z Berkley na západ.

Až uvidíte jednou mrak, jak táhne přes pláně,
s pěnivou bílou čepicí, jak pivčo na džbáně,
tak všeho nechte, běžte pít a Bůh vás uchovej,
ať nenastane průtrž, vždyť ten mrak je žížňovej.